

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/6468.**

Benyújtás dátuma: **2023-12-07 14:36**

Parlex azonosító: **PP68TPWD0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Hegedüs Andrea (DK)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján szóbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani.

A szóbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Pintér Sándor, belügyminiszter**

A szóbeli választ igénylő kérdés címe: **"Számíthatnak-e a magyar egészségügytől segítségre a szlovákiai buszbaleset súlyosan sérült miskolci nyugdíjasai?"**

Tisztelt Miniszter Úr!

Májusban megrázta az országot a hír, tele volt vele a sajtó is, hogy nyugdíjas miskolci kirándulók Szlovákiában súlyos autóbusz-balesetet szenvedtek. Ma már szót sem ejt róluk senki. Nekik persze nem is a sajtónyilvánosság hiányzik, hanem a méltó egészségügyi ellátás – mert ez az, amit nem kapnak meg. A baleset utáni nagy fogadkozásból, hogy mit meg nem fognak tenni értük, nem lett semmi. Mondjuk ki nyíltan: magukra hagyták őket.

A Demokratikus Koalíció országgyűlési képviselőjeként és Miskolc polgármesterjelöltjeként folyamatosan nyomon követem a sérültek állapotát. A miskolci Martinkertvárosi Nyugdíjas Klub öt tagja szenvedett súlyos sérülést. Az elmúlt fél évben végigjárt kálváriájuk a magyar egészségügy sötét bugyrait tárja föl. Egyikük toló kocsi kényyszerült, mert amputálták a lábát, a kapott műláb pedig túl nehéz neki, de nem kap könnyebbet, mondván, hogy az túl drága. Másikuk arccsontjai szilánkosra törtek, könnycsatornáit teljesen eltűntek, műteni kéne, de a szemész, aki az igazolást kiadhatná, két hónap szabadságra ment. Harmadikuk fején máig kilátszik a koponyacsont. A negyedik egy hétig nem tudott megszólalni, de kezét az ágyhoz kötötték, egy pohár vizet nem kérhetett. Az önmagukat ellátni nem tudók sem számíthatnak a szociális gondozó hálózatra, gyógyszer felírásához orvostól orvosig küldözgetik őket. Állítják: a pozsonyi kórházban sokkal jobb körülmények között voltak.

Miniszter úr, ez így nem mehet tovább. Ők élni akarnak, hisznek a gyógyulásban, de a magyar egészségügy sem a hitüket, sem a reményüket nem táplálja. Nem az orvosok és szakdolgozók munkáját becsülöm alá, azt a helyzeteket tartom méltatlannak, amibe ezek az emberek a kórházban

balesetük után kerültek. Mondja meg őszintén: számíthatnak segítségre a magyar egészségügy részéről?

Várom válaszát!